

İÇİNDEKİLER

KELAM VE RUH	5
KÖY, KUYU VE SU	9
KELAM İLE RUH BERABERDİR	12
BAŞKA HIÇ KİMSEDE KURTULUŞ YOKTUR	15
SAKRAMENTLER	17
RAHİPLİK GÖREVİ	35
RUH İLE KELAM BERABERDİR	43
ÜÇ İYİ SORU	44
CALVIN’CİLİK	61
“BİZİM İÇİN” VE “BİZDE”	65
SONUÇ	66

KELAM VE RUH

Bir süre önce yaşlı bir çift kiliseme geldi ve Ruh'un cemaatimizde gerçekten etkin olduğunu söyleyebildiğini belirtti. Onlara bunu nasıl anladıklarını sorduğumda şöyle yanıt verdiler: "Çok basit. İnsanların yüzlerindeki sevinçli bakışlardan anlıyoruz." Bir süre sonra, kilisemize birkaç kez gelen genç bir adamı ziyaret ettim ve kilisemiz hakkında ne düşündüğünü sordum. "Peder bey, gücendirmek istemiyorum; ama Ruh'un kilisenizde gerçekten yaşadığı izlenimini edinmedim" dedi. Yine bunu nasıl söyleyebildiğini sorduğumda, "Ruh'un gerçekten yaşadığı bir kilisede olması gereken sevinç yok gibi" cevabını verdi.

Kilisede Ruh'un diri ve etkin olup olmadığı nasıl anlaşılır? Bu sorunun cevabı son derece basittir. Mesih'te bağışlanmaktan söz edilen her yerde Kutsal Ruh etkindir. Kutsal Ruh'un varlığı her zaman, sadece Mesih hakkındaki Kelam aracılığıyla anlaşılır.

Teolojinin iki yöntemi vardır. İkisi de doğrudur. Birincisi, Kutsal Kitap'ın ne dediğine bakmaktır. Ruh'un bize ancak Kelam aracılığıyla geldiğini göstermek için aşağıda birkaç ayet yer almaktadır. Teolojinin diğer yöntemi ise, belli bir öğretinin "aklanmış sayılma" öğretisiyle ne kadar bağlantılı olduğunu sorgulamaktır. Kutsal Ruh'un sadece Kelam aracılığıyla çalıştığı iddiası, Kutsal Kitap'taki aklanmış sayılma öğretisiyle nasıl ilişkilendirilir?¹

Arkadaşım Martin Franzmann, birkaç ilahi yazmıştır. Bu ilahilerden birinde şu dizeler vardır:

¹ Teologlar, "iman analogisi" ifadesini kullanırlar. Bu, Müjde'deki bütün yazıların, bizim için ölen Mesih İsa'yı gösterdiği anlamına gelir. Mesih İsa, feda ettiği hayatı ve bizim için ölmesi, Kutsal Kitap'ta birliği sağlayan temel öğretilerdir.

*Ey Allah, Senin kudretli Kelam'ın
Bizleri şanlı kutsallığınla donatır
Ve böylece bizim doğru sayıldığımızı
ilan eder.*²

Bu kısa ifadede bize Ruh, Allah'ın Kelam'ı ve Mesih'te aklanmış sayılma arasındaki ilişki hakkında bilmemiz gereken her şey bildirilmektedir.

Şu teolojik düşünce yolunu izleyin:

1. Mesih İsa'nın ölümü, dünyanın *suçlu olduğu halde masum sayıldığını* bildirmektedir. Bu, bizim aklanmış sayıldığımızın fermanıdır.
2. Çarmıh mesajında, bizim hakkımızda verilen bu lütufkâr karar bildirilmektedir. (Martin Franzmann, "Senin kudretli Kelam'ın doğru sayıldığımızı ilan eder" dediğinde bunu kastetmiştir.)
3. Ruh, çarmıh mesajını kullanarak Mesih İsa'ya tanıklık eder (Yu. 15:26) ve böylece aklanmış sayılırız.

"Senin kudretli Kelam'ın bizim doğru sayıldığımızı ilan eder" demenin başka yol-

² LCMS, *Lutheran Worship*, St. Louis: Concordia: 1982, s. 328:3.

ları, “Senin kudretli Kelam’ın bizi temize çıkarır”, “Senin kudretli Kelam’ın bizi bağışlar”, “Senin kudretli Kelam’ın suçlu sayılmadığımızı bildirir”, “Senin kudretli Kelam’ın bizi kurtarır” ya da “Senin kudretli Kelam’ın masum sayıldığımızı bildirir” ifadeleridir. Aynı şey çok farklı tarzlarda söylenebilir. Müjde’deki Kelam aracılığıyla Kutsal Ruh, Mesih İsa’nın ölümünün sonucunu yaşamımıza uygulamaktadır.

İnsanın, Mesih hakkındaki Kelam’dan başka bir şey aracılığıyla kurtulabildiğini söyleyen kişi, o insanın Mesih olmaksızın kurtulabileceğini söylemiş olur. Allah, Mesih’siz aklanmış sayılmadığımızı söylediği gibi, Mesih hakkındaki Müjde’nin dışında da aklanmış sayılmadığımızı belirtir. Martin Franzmann’ın, ilahisinde neden böyle alışılmadık kelimeler kullandığı merak edilebilir. Bu soruya o, “Bir ilahi neden kolay olmalı? Kolay olması gerektiğini kim söyledi?” yanıtını vermiştir.³

³ Brinkley Richard N., *Thy Strong Word: The Enduring Legacy of Martin Franzmann*, St. Louise: Concordia, 1991, s. 35.

KÖY, KUYU VE SU

Bir zamanlar iki dağın arasındaki bir ovaya gömülmüş küçük, güzel bir köy vardı. Köyün ortasında bir kuyu bulunuyordu. Kuyu, köyde yaşayan herkese su sağlıyordu. Kuyudan her gün çekilen serin, temiz, taze suyu içmek için dünyanın her yerinden insanlar geliyordu. Çok sayıda insan köyde kalıyor, burada ev yapıyordu. Bu suyu seviyorlardı.

Kuyu, köy halkına yetiyordu. Bu dağ köyünün parke taşlı sokaklarına bereket getiren başka hiçbir kuyu yoktu. Başka kuyu, gerekmiyordu. Hiç kimse başka kuyular da olması için öneride bulunmuyordu. Bu, akıl almaz bir düşünceydi. Kuyu, onların bütün ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyordu ve dağ köyüne yerleşmek için kaç kişi gelirse gelsin, her zaman yeterli su vardı. Başka bir kuyunun suyu mu? Böyle bir düşünce olamazdı; saçmaydı.

Kuyu sağlam ve güvenilirli. Onun bir gün kuruyacağı ileri sürüldüğünde insanlar sadece gülüyorlardı. “Susuz bir kuyu mu?” Böyle bir düşünce duyulmamıştı; saçmaydı. En küçük çocuktan belediye başkanına ka-

dar her kim, ne zaman kuyuya gitse, her zaman su vardı. Kuyu kesinlikle sağlamdı ve her zaman güvenilirlikti.

Halk tek kuyuya güveniyordu ve bu kuyu onları asla düş kırıklığına uğratmıyordu. Kuyu ve su el ele gidiyordu. Biri olmadan öteki olamıyordu. Su isteyen, sadece bu kuyudan su alırdı. Kuyuya gidildiğinde her zaman su bulunuyordu. Kuyu olmadan su, su olmadan kuyu yoktu.

Bir gün, köye bir yabancı geldi. Bu, köyün şimdiye kadar yaşadığı en acı gün oldu. Daha önceki her ziyaretçi gibi, o da suyun tadına baktı. Ziyaretçi, “Bu, iyi bir su; ama tıpkı bu kuyu gibi size su verebilecek başka bir kaynak daha biliyorum” dedi.

Halk ikiye ayrıldı. Bazıları, “İmkânsız. Su, sadece bu kuyudan geliyor” dedi. Ötekiler merak etmeye başladı.

Ziyaretçi sudan bir kez daha içti ve şöyle dedi: “Bu, iyi bir kuyu. Ne var ki, bu kuyunun güvenilir olduğunu sanmıyorum.”

Halk ikiye ayrıldı. Bazıları, “İmkânsız. Bu kuyudan daima su gelir” dedi. Ötekiler merak etmeye başladı.

Böylece köy halkı iki soruyu tartışmaya başladı. Birincisi şuydu: *Tek* kuyu bu mu

olmalıydı? Bu kuyu yeterli miydi? İkinci soru ise, “İlla bu kuyu mu olmalı?” sorusuydu. Bu kuyu yeterince güçlü müydü? Yabancı, bir deneme önerdi. “Kuyuyu kapayalım. Başka bir yerde de su olduğundan eminim. Bu kuyu yeterli değil. Evet, kuyuyu kapayalım. Sonsuza kadar ona güvenebileceğimizi sanmıyorum. Kuyu, yeterince güvenilir değil.”

Ama halk itiraz etti: “Hayır, kuyu ve su birbirine aittir. Kuyuyu kaparsan, suyumuz olmaz.”

Yabancı, azarlayarak cevap verdi: “Sizi, kuyu sevdalıları. Siz, kuyuyu değil, suyu sevmelisiniz. Allah’ın, istediği her yerden bize su verebileceğine inanmıyor musunuz? Allah’ı sınırlamaya mı çalışıyorsunuz? Sizi imansızlar, sizi kuyu sevdalıları, Allah’ın sizi bereketlemesi için kuyuya ihtiyacı yok.” Bu “Allah” sohbeti, çok dindarca ve Allah’a bağlı bir adama yakışır görünüyordu. Elbette halk, Allah’ın gücünü kısıtlamak istemiyordu. Kuyuyu kapadılar. Ve ne yazık ki, tüm köy halkı öldü.

Bu, şimdiye kadar okuduğunuz en saçma masal olmalı. Tekrar okuyun. Bu kez, “köy” kelimesinin yerine “kilise” ifa-

desini koyun. “Kuyu” sözcüğünü, “Kelam” olarak değiştirin. “Su” kelimesini de, “Ruh” olarak değiştirin. Bu köyün başına gelen, tarih boyunca sayısız kilisenin başına gelmiştir. Kelam’la Ruh’u ayırmışlar ve sonunda ölmüşlerdir.

Ruh’un kilisenizde etkin olduğunu nasıl anlarsınız? Bunun tek bir yolu vardır. Mesih hakkındaki Müjde duyuruluyorsa, Kutsal Ruh etkindir. Kutsal Ruh etkinse, Mesih duyurulmaktadır. Kelam vaaz edilmiyorsa, Ruh etkin değildir ve Ruh etkin değilse, Kelam vaaz edilmiyordur.

KELAM İLE RUH BERABERDİR

Kutsal Ruh, sadece Allah’ın Kelam’ı aracılığıyla çalışır. Luther, Schmalkalden Maddeleri’nde⁴ şöyle demiştir: “Bu durumda Allah’ın, biz insanlar-

⁴ Martin Luther, Schmalkald Articles, Robert Kolb ve Timothy J. Wengert (ed.), *The Book of Concord: The Confessions of the Evangelical Lutheran Church*, Augsburg Fortress: 2000, s. 10 (K-W, 323).